

Om at rejse ud som en sørøver

Konfirmationsprædiken 2014

tekst: den fortabte søn

Kære konfirmander

Det er en stor dag idag. I sidder her I er unge og smukke. Vi er stolte af jer og vi har glædet os rigtig meget til at fejre jer.

Men, hvad er det lige der gør vi vil fejre at I er unge og skal konfirmeres?

Er det de endeløse diskussioner I har med os voksne om oprydning, sengetid, lektier? Nogle gange skulle man tro det. Det kan virke som om vier med i en konkurrence med jer om at komme med de værste argumenter mellem morSuresen, skolelærer Tvær og jer teenagere.

Eller er det fantastiske ved at være ung at jeres hjernehalvdele, kroppe og sjæle bygges ommens hormonerne bruser rundt inden i jer som Atlanterhavet? Nogle gange skulle man tro det når vi tænker på den tid I bruger om morgenen på at se godt ud inden I magter at gå i skole. Og når andre af jer helt

har opgivet at finde forbindelse mellem hjernehalvdelene men i stedet har koblet hjernen op på pcen, smartphonen og netflexen.

Eller er det fantastiske ved at være ung at I har så ufatteligt mange muligheder foran jer?

Svaret er nej! Det fantastiske ved at være ung er hverken at I er ved at vokse ud af børneværelset i parcelhuset eller at skolelærerne løber efter jer med nationale tests. Eller at I langsomt skal til at lære at tage ansvar for jeres liv og sure sokker.

Det der er fantastisk er derimod at li de kommende år skal opleve mange ting for aller første gang på egen hånd. Det vil sige I skal ud i verden uden viforældre med coachmentalitet og curlingmopper kan komme og feje foran jer. Den kamp vi mærker at I fører for at blive jer selv og ryste kyllingefjerene af jer det er de første tegn på at I en dag rejser ud i verden.

I vores kultur er der så mange fortællinger som handler om det. Om den unge mand som drager ud i verden oplever verden og kommer hjem igen med nye erfaringer. Lige fra tragedien Odysseus til romanen Lykkeper.

Eller for at tage et mere moderne eksempel hvor pigerne også er med. Næmlig "Pirates of the Caribbean" hvor de to unge som drager ud i verden er Will Turner, som er smedelærling og Elisabeth Swann, som er kolonimagtens guvernørdatter. De bliver viklet ind i pirateri. De lærer lidt af hvert da de uden at ønske det kommer ud i verden på sørøverskibet "The Black Pearl" og løber ind i sørøveren Jack Sparrow.

De to unge får testet både deres mod og deres kærlighed. Men først og fremmest får de udviklet deres forhold til ondt og godt ved at se Jack Sparrow og de levende døde forbandede sørøvere og deres grådighed. Denne rejse gør de to unge til frihedselkende pirater. Jeg kan ikke huske om de tager hjem. Men de bliver i hvert fald ikke de samme pæne unge mennesker igen som tror på det britiske imperiums magt.

Som tilskuere tænker vi: heldigvis.

Om ikke mange år, skal I konfirmander også ud i verden. Det bliver en mægtig færd også selv om I kun flytter ned i byen. Bare tænkt på første gang I bliver lykkelige afkærlighed eller er ved at gå til af kærlighedssorg. Eller når I første gang siger: "nu har jeg lært det". F.eks. hvis en eller anden på Jack

Sparrowmaner narrer jer. Eller når I første gang drikker jer alt for fulde og I ligger med hovedet nede i spanden. Så siger I "aldrig mere". Eller hvad med første gang I skal være i centrum som i dag, hvor I måske også for første gang skal holde en tale.

En ting I nok kommer til at opleve når I flyver fra reden er at I efter nogen tid begynder at tænke over hvor I kommer fra. "Det var nu dejligt far vaskede mit tøj" kan I jo tænke når der kun er bunker med surt tilbage i jeres lille lejlighed. Eller "tænk at min mor orkede at lave mad hver dag" når I spiser pasta med ketchup.

Det at tænke over hvor man kommer fra og ens egen historie på godt og ondt er altid en del af fortællingen om den unge mand som drager ud i verden og kommer hjem igen.

I Løvernes Konge vil Simba ikke huske på sin fortid. Abe-præsten Rafiki slår derfor Simba hårdt i hovedet med sin stav. Simba siger: "Av hvorfor gjorde du det?" Rafiki svarer: "Det er lige meget, det er fortid". Simba siger: "Ja, men det gjorde ondt". "Ah ja" svarer Rafiki, "Fortiden kan gøre ondt". Rafiki får Simba til at se i øjnene at han må tage hjem og kæmpe for sin ret som konge.

De oplevelser vi får, de gok i nøden vi får, de bliver på en gang fortid men de gør os også erfarne. Så vi kan se hver ny oplevelse i lyset af alt det, vi har lært.

Det er mere spændende at opleve noget første gang end anden gang. Men på den anden side så bliver vi kloge af erfaringer. Selv stor sorg, hvis nogle af jer har prøvet at miste en i holdt af, fordi han eller hun døde eller fordi jeres forældre er blevet skilt. Eller hvis I på andre måder har prøvet at have svære tider i jeres barndom. Det kan give en dybde og viden i livet. F.eks. husker den som mister, hvor dejligt det er at man har dem man elsker. Så man kan passe godt på kærligheden.

Vi hørte Jesus fortælling om den fortabte søn før. Den handler også om en ung mand som rejser ud i verden og kommer hjem. Den unge mander fræk nok til at bede sin far om halvdelen af farens penge fordi han vil drage ud til fremmede lande og leve et udsvævende liv. Han får farens penge, det har han ikke krav på, men den far er vist lidt af en curligfar, siden han baner vejen til friheden for den unge fyr.

Efter alle den unge mands udskejelser ender han i grisestien. Han har ikke engang de grønsagsskræller

grisene spiser. Der erfarer han noget: han havde det bedre hjemme hos sin far. Selv farens nederste ansatte har det bedre. Den unge mand tar hjem til sin far og beder om et daglejerjob. Men faren løber ham i møde, giver ham det dyreste festtøj på og slagter fedekalven til den lille fedekalv.

Det er hverken sørøvere som i Pirates of the Carribean eller vrede guder som i Odysseen der har fået den fortabte søn ud i verden. Han er derimod stukket af fra sin gamle far helt af sig selv. Og han har haft friheden til det. Jesus antyder i begyndelsen af fortællingen at Gud er drengens far, så det er altså Gud som giver sønnen frihed og tilgivelse.

Det er vældig moderne med en Gud som sætter mennesker fri. Det gør han. Vi er fri til at leve. Det er stort og det er krævende. Det føler vi som har så mange muligheder. For hvordan finder vi vej?

Det gør vi først og fremmest ved at følges og tage vore erfaringer med. Kristendommen har en fortælling vi kan tage med. Den handler også om en ung mand som tager ud på oplevelse i verden og gør sig erfaringer. Det er Jesus, Guds søn.

Det er næsten et eventyr: Gud sidder i himlens kongeslot. Han siger: således elsker jeg verden så jeg giver dig, min søn Jesus, til verden for at alle som tror på mig ikke skal være fortabte.

Guds søn sendes ved hjælp af engle og Helligånd ind i verden i en kvinde og fødes på eventyrlig vis som et helt almindeligt menneske og samtidig helt og aldeles Gud.

Jesus går så ud i verden. Her får han hurtigt en opgave. Det sker da han bliver døbt og der bliver sagt fra himlen: Det er min søn, hør ham. Jesus får altså Ordet som sin mission og sit redskab og målet er at vi skal høre ham.

Som i alle eventyr med en ung mand som går ud i verden er der en modstander. I det nye testamente er det fristelsen til at tjene det onde. Det vil Jesus ikke. Det onde må opgive at friste Jesus men historien bliver uhyggelig til slut hvor det onde kommer igen og får slået Jesus ihjel.

Jesus går dog inden da glad videre i verden og viser mennesker at Gud elsker dem. Han tænker hele vejen igennem på det menneske han står overfor at hjælpe det menneske. Når han vil spise med en landsforræder,

når han redder en prostitueret, når han helbreder en syg.

Jesus bruger ikke magt eller vold. Men alle hans oplevelser påvirker ham som erfaringer. Han græder, da hans ven Lazarus dør. Jesus bliver vred over uretfærdigheder. Han er også en fuld af dødsangst: "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig", siger han på korset. Og han siger: "tilgiv dem som slår mig ihjel, de ved ikke hvad de gør".

Jesus oplevelser i verden er altså præget helt af at han elsker mennesker helt til sin død. Han kan ikke svigte mennesker det er hans erfaring på rejsen. Så han lader det onde vinde.

Men før vi græder over den sørgelige slutning må vi ikke glemme at Gud er den unge mand. Det er Gud der ikke griber til vold eller styrer verden. Gud vælger at afstå framagt og give sig hen i kærlighed.

Slutningen er altså ikke at det onde vinder. Gud vil vise os det han mærker: at det gode er stærkere end voldsmagten og det onde. Som Jesus siger det: "Større kærlighed har ingen end den som sætter sit liv til for sine venner". For den kærlighed kan det onde ikke slå

ihjel. Det gode skaber en bedre verden og også en stærkere verden

Eventyret ender med Guds søn tar hjem til sin far. Men Jesus er jo død og man kan også sige han ikke tog hjem. For Gud har gjort mennesker til sit hjem. Hans ord er i vore hjerter.

Når I konfirmander skal ud på jeres færd i verden på jeres Odyssee så kan I tage Jesus, Guds søn, med. Han er kommet til jer med sine ord og sin kærlighed.

Om lidt skal vi høre en Tommy Seebach sang. I kender den måske som en Rasmus Seebach sang og det er den også. Rasmus har taget sin fars sang "Under stjernerne på himlen" op og givet den nyt liv. Farens Ånd er i sangen. Rasmus mødes med faren i sangen og giver sangen en ny betydning.

I sangen smelter Tommys sang fra Rasmus barndom sammen med den voksne Rasmus. Han har taget sangen med ud i verden. Rasmus slutter en cirkel. En sang han har fået som barn, synger han nu for sin far. "Syng knægt, bare syng" har faren sagt. Det gør Rasmus.

Vi håber for jer konfirmander at I, ligesom Rasmus, vil finde en sådan super sammenhæng mellem det I sejler ud til i verden og det I sejler fra.

Vi er med jer hvis I vil have os med. Vi ligger der på jeres skibe som ankere I kan knytte skibet til. Det er lidt tungt sådan et anker men det er også både smedet af familiens kærlighed, kristendommens fortællinger og alt det som I allerede har erfaret. Vi ved I vil sejle flot ud på havene og vi håber I vil føle jer frie som pirater men altså også fulde af tro håb og kærlighed.